

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1230. Usque Ad Annum 1248

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1764

VD18 90118049

§. 4. Ecclesia Anglica.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66268](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66268)

Sæcul. XIII. ne Fratrum Prædicatorum Pomeraniæ
 A.C. 1243. Sedem primus & 22 annis scilicet ab an-
 no 1247. usque ad 1269. tenuisse fertur.
 Denique Sambiensibus primus præfuit
 p. 225. Henricus Brunensis, cum Ottocaro Bo-
 hemiæ Rege in Borussiam delatus. Hi
 p. 227. Episcopi effecerunt, ut multæ Ecclesiæ,
 nec pauca monasteria, etiamnum cele-
 bria, conderentur.

§. IV.

Ecclesia Anglicana.

M. Par.
 p. 494.

p. 455.

p. 535.

Ad sedem Cantuariensem ab obitu S. Ed-
 mundi vacuam Rex Henricus Boni-
 facium Reginae Eleonoræ conjugis suæ
 avunculum, jam electum Episcopum Bel-
 licensem promoveri volebat. Itaque
 monachi Cantuarienses illum anno 1241.
 in Archiepiscopum suum elegerunt. Haud
 compererant, eum doctrina, probis mo-
 ribus, ac dexteritate tantum ad munus
 necessaria pollere: solummodo Reginae
 avunculum, ac egregia tum oris specie
 tum corporis statura esse sciebant: sed
 Regi gratificabantur, qui Papæ conjun-
 ctissimus, si alium cooptarent, ad abro-
 gandam electionem facile obtentum ali-
 quem inveniret. Nonnullos tamen mo-
 nachos hujus suarum mentium imbecil-
 litatis poenituit, quam vindicaturi ad Or-
 dinem Carthusianorum transibant. Rex,
 ut

ut Bonifacii electionem fulciret, suaden- Sæcul. XIII.
 te Regina eum tanquam virum a litte- A. C. 1243.
 ris & moribus suis maximopere commen-
 dandum, etsi nihil de iis sciret, describi
 curavit; & huic scripto per suum ac ple-
 rorumque Angliæ Episcoporum & Abba-
 tum sigilla auctoritatem addidit, multis
 id testimonium contra conscientiam suam
 dare recusantibus. Hac testificatione
 Romam missa Papa Innocentius Cantua-
 riensem Bonifacii electionem approbavit
 an. 1243.

Interea Vinconiensis monachi a Gui- Matth. Par.
 lielmo Sabaudo Bonifacii fratre liberi, p. 495. 509.
 nixique litteris Papæ suffragiorum liber-
 tatem tuentis, Guilielmum Relium, tunc
 Episcopum Norvicensem, constanter cu-
 piebant, & in Episcopum suum postula-
 verant. Rex indignatus quosdam ho-
 mines an. 1241. Vinconiam misit feroci-
 ter quæsituros, quinam essent ii, qui obe-
 dientiam detrectantes, in postulatione
 Guilielmi Relii animos obfirmassent? I-
 gitur post indagacionem aliquam illi mo-
 nachi, qui fontes videbantur, nulla sa-
 crorum Ordinum, aut senectutis, alia-
 rumve qualitatum ratione habita in car-
 cerem missi, fame, frigore, variisque in-
 commodis vexati, verberibus ac injuriis
 affecti sunt. Volebat simul Rex, ut Nor-
 vicensis Episcopus per sui postulationem
 ad sedem Vinconensem obtentum jus
 (con-

Sæcul. XIII. (consenserat enim) scripto abdicaret. Sed
 A.C. 1243. is hoc renuens, si a Pontifice Maximo

p. 535.

p. 536.

p. 537.

illuc transferatur, ei morem a se gerendum dicebat. Quæ repulsa Regis iram exacuit, præsertim, cum Papa Innocentius Vinconensem Guilielmi electionem an. 1243 ratam habuisset, ac monachi Norvicenses alium Episcopum, nempe Gualterium Sufeldium Regi sisterent.

Is suam hunc novum in Antistitem iracundiam non dissimulavit. Et primo quidem post suum ex Aquitania reditum toto Nobilium maximeque Præsulum ordine ad osculum admisso, illum unicum arcens ne verbo quidem amico dignabatur. Deinde milites præsidarios in Episcopatus terras misit, quibus plus mali, quam iussi erant, intulerunt. Sed & portas Vinconix, ne Episcopus eam intraret, arcte custodiri voluit. Etiam edici præconis voce curavit, ne quis illi tectum, nequis victum seu gratis, seu pretium solventi daret, ni Regis ac Regni hostis haberi velit. Omnem sustentationem illi adempturus, Episcopatus Norvicensis proventus occupari iussit, & Romæ per nuncium petiit, ut illius translatio irrita redderetur velut per dolum impetrata. Præsul sic secum agi videns, nudis pedibus ad aliquam Vinconix portam cum Clero suo venit, ac Ecclesiam suam adeundi copiam demisse postulavit.

stulavit: sed clausa erat, & Consul ac Sæcul. XIII.
A.C. 1243.
 ministri Regii superbe rejectum injuriis
 onerabant. Eodem modo ad singulas
 portas accessit; & singulis exclusus, ur-
 be cum templo Cathedrali aliisque omni-
 bus interdicto affectis, e monachis illos,
 qui partes ipsius deseruerant, anathema-
 te perculit.

§. V.

*Petrus Charlotus Episcopus Novio-
dunensis.*

Per triennium S. Ludovicus instabat, ut
 cognati sui Petri Charloti electio ad Gall. Chr.
to. 3. ep. 8. 9.
Du Tillet.
p. 103.
 Episcopatum Noviodunensem approba-
 retur. Is erat filius illegitimus Regis Phi-
 lippi Augusti, atque ut beneficia obtine-
 re posset, Patris sui rogatu a Papa Hono-
 rio III. ingenuis adscriptus, & cum quin-
 decim annorum esset, Turonibus ad
 S. Martinum thesauro præfectus fuit, ut
 Poëta Guilielmus Brito præceptor ejus
 testatur. Nicolao Raugensi Episcopo Duchesne
to. 5. p. 256.
Alberci.
1240.
 Noviodunensi mortuo, quod 13. Februa-
 rii 1240, factum, Petrus Charlotus suc-
 cessit assentiente Archiepiscopo Remensi:
 & quia tantum Hypodiaconus Ecclesiæ
 Romanæ erat, a Legato Jacobo Episco-
 po Prænestino in Diaconum consecratus
 est. Verum Papa Gregorius assererat,
 Petrum ob sui traductionem inter inge-
 nuos